

Tiếng thét trong đêm

Chương 40 : Chương 40

Chương 39

Tuy trong nhà đầy ắp người, nhưng Jenni chỉ trông thấy những chiếc bóng mờ. Ông cảnh sát trưởng Gunderson, những phụ tá của bác sĩ pháp y đang dùng phấn vẽ quanh cái xác của Erich trước khi mang nó đi. Sau khi biết tin về vụ mạo nhận tranh, các nhà báo đến thật đông và rồi họ có dịp ở lại để săn một tin còn quan trọng hơn. Họ đã đến kịp lúc để chụp hình Erich, với chiếc áo choàng và mái tóc giả vấy máu. Khuôn mặt Erich trông thật thanh thản một cách kỳ lạ khi từ trần.

Các nhà báo được phép tham quan căn nhà gỗ, để chụp hình và quay phim những bức tranh tuyệt đẹp của bà Caroline và những bức vẽ hoảng loạn của Erich.

o O o

Mark có mặt nơi đây. Chàng đã dùng kéo cắt cái chấn và băng bó vết thương cho Jenni.

Mark nói:

- Mọi việc sẽ ổn thôi Jenni. Cảm ơn Chúa, vết thương của chị không nặng lắm.

Mặc dù bờ vai đang đau đớn, Jenni chột rùng mình khi những ngón tay dài dịu dàng của Mark chạm đến nàng. Jenni thầm nghĩ, lúc này chỉ có Mark là có thể giúp nàng.

Họ đã tìm thấy chiếc xe của Erich giấu trên con lộ gần nông trang. Anh ta đã thuê nó ở Duluth và đã lái trong sáu tiếng đồng hồ để đến đây. Như vậy là anh ta đã bỏ hai đứa bé một mình gần mười ba tiếng đồng hồ. Và điều làm cho mọi người thắc mắc là hai đứa bé đang ở đâu?

Suốt buổi chiều, xe cộ nối đuôi nhau vào nông trang. Trước tiên là Maude và Joe đến. Với dáng dấp to lớn, Maude cúi xuống bên nàng và

nói:

- Sự việc quả là đáng sợ.

Vài phút sau, nàng nghe tiếng bà Maude trong bếp và mùi thơm của cà-phê bốc lên ngào ngạt.

Tiếp đến là ông mục sư Bastrom đến thăm.

Ông cho biết:

- Trước đây, John Krueger rất lo lắng cho con trai của ông, như vậy ông không hề cho tôi biết lý do. Và rồi, tôi thấy Erich khá thành công trên đời.

Từ radio, bản tin dự báo thời tiết cho hay: "Một cơn bão tuyết đang đến gần Minnesota và Dakota".

Jenni trầm nghĩ, một cơn bão đang đến! Lạy Chúa, các con tôi hẳn chết rét mất!

Đến gần nàng, Clyde nói:

- Thưa bà Jenni, bà hãy giúp tôi. Họ muốn đưa Rooney vào bệnh viện lần nữa.

Sực tỉnh, Jenni nói:

- Rooney đã cứu sống tôi. Nếu bà ta không bắn Erich thì ông ta sẽ giết chết tôi.

Clyde nói:

- Rooney đã nói với ông nhà báo là bà ta làm như thế để trả thù cho Arden. Jenni à, hãy giúp tôi, nếu họ giam Rooney trong bệnh viện lần nữa, bà ta sẽ không chịu đựng được. Rooney cần tôi cũng như tôi cần bà ta.

Đứng lên khỏi divan, nàng tựa người vào tường ít phút và đi tìm ông

cảnh sát trưởng, ông ta đang gọi điện, tiếng ông oang oang:

- Các anh hãy cho in tối đa các bố cáo và dán đầy trong các siêu thị và trạm xăng. Hãy dán chúng ở phía bên kia biên giới trên đất Canada.

Chờ ông gác máy, Jenni hỏi:

- Thưa ông cảnh sát trưởng, tại sao ông muốn gửi Rooney vào bệnh viện?

Từ tốn, ông ta trả lời nàng:

- Thưa bà Jenni, bà hãy hiểu cho rằng Rooney đã có ý định giết Erich vì thế bà ta đã cầm súng và chờ hấn ta.

- Bà ta muốn bảo vệ tôi vì biết tôi sẽ gặp nguy hiểm và bà đã cứu mạng tôi.

- Được rồi, Jenni. Hãy để tôi tính xem.

Im lặng ôm Rooney vào lòng, nàng trầm nghĩ, Rooney đã yêu quý Erich từ thuở anh ta còn bé vì thế dẫu bà có nói năng gì thì bà cũng không dám giết Erich dẫu để trả thù cho Arden. Bà đã giết Erich chỉ để cứu nàng.

Đêm trôi qua. cảnh sát vẫn tiếp tục lục soát các bất động sản thuộc quyền sở hữu của gia đình Krueger. Nhiều tin đồn thất thiệt đã được thiên hạ nhắc đến. Trong vùng người ta đã bàn tán nhiều điều không thật. Tuyết bắt đầu rơi dày đặc, lạnh buốt.

Maude chuẩn bị sandwich, cổ họng thắt chặt, Jenni chỉ dùng được một ít nước súp. Đến nửa đêm thì mọi người ra về.

Ông cảnh sát trưởng nói:

- Thưa bà Jenni, tôi sẽ trực suốt đêm ở văn phòng và sẽ gọi điện cho bà khi có tin gì mới.

Chỉ còn Mark ở lại với nàng.

Jenni nói với chàng:

- Mark à, anh hẳn đã mệt rồi, hãy về nhà nghỉ đi!

Im lặng, Mark đi lấy chăn gối và ép Jenni nằm nghỉ ở divan, cạnh lò sưởi. Chàng cho củi vào lò và đến nằm trên chiếc ghế bành lớn.

Trong tranh tối tranh sáng, Jenni chăm chú nhìn vào chiếc nôi chứa đầy củi đặt cạnh ghế bành, nàng thầm nghĩ, mình không còn cầu nguyện kể từ khi đứa bé mất, thậm chí nổi đấng cay, cho đến bây giờ...nàng đã chấp nhận sự mất mát đó. Nhưng khi nghĩ đến Beth và Tina thì nàng phải cầu xin Thượng đế hãy giữ gìn chúng.

Sau cùng, nàng cũng thiêu thiủ ngủ nhưng, những cơn đau nhói ở đôi vai làm nàng thức giấc, nhận thức được sự căng thẳng và run rẩy nhẹ nhàng của mình và sau đó, sự đau đớn giảm bớt và Jenni nằm yên tĩnh trở lại. Khi mở mắt lần nữa thì thấy mình nằm trong vòng tay Mark và được ủ trong tấm vải kết đủ màu.

Jenni cảm thấy có điều gì đó đã làm nàng lo lắng, một điều gì đó rất quan trọng từ tiềm thức toan trỗi lên, nhưng nàng không thể nắm bắt. Điều này liên quan đến bức tranh mà Erich vẽ sau cùng, bức tranh trong đó có vẽ Erich đứng ở ô cửa sổ và quan sát nàng.

Lúc bảy giờ sáng, Mark chuẩn bị cà-phê và bánh mì nướng cho bữa ăn sáng. Jenni đi tắm và nàng rùng mình khi tia nước chạm vào vết thương ở vai.

Khi nàng xuống lầu thì Rooney và Clyde cũng vừa đến. Họ theo dõi bản tin buổi sáng trên TV trong khi dùng cà- phê và thấy ảnh của các con gái nàng đã được phát đi trên chương trình "Today" và "Good morning America".

Lúc này, Rooney bày ra những mảnh vải để may vá.

Bà hỏi Jenni:

- Jenni à, bà muốn may vá không?

- Không, lúc này tôi không may vá gì được!

Nghe Jenni nói thế, bà Rooney quay sang giải thích cho Mark:

- May vá giúp tôi quên đi nỗi buồn, chúng tôi đang may những tấm vải kết đủ màu cho giường của hai đứa bé. Hẳn người ta sẽ tìm ra chúng mà!

Trên TV, cô phát ngôn viên Jane Pauley đang đọc mục bình luận: "Vụ tai tiếng đã làm chấn động giới yêu nghệ thuật của ngày hôm qua chỉ là một phần nhỏ của thảm kịch mà người ta đã phát hiện trong ngày hôm nay. Erich Krueger..".

Trên màn ảnh truyền hình là khuôn mặt của Erich. Đây là bức ảnh của anh đã được in trong vụng tập của phòng triển lãm với mái tóc màu vàng óng, những lọn tóc ngắn, đôi mắt xanh đen, nụ cười nửa miệng. - Rồi đến những hình ảnh ở nông trang và nơi Erich đã ngã xuống.

Bây giờ, là hình ảnh tươi cười của Tina và Beth với lời bình luận của cô phát thanh viên: "Cho đến sáng nay, người ta vẫn chưa tìm ra hai cháu bé. Trước lúc nhắm mắt, Erich có nói với vợ ông ta là chúng vẫn còn sống. Nhưng cảnh sát không mấy tin chắc. Theo bức tranh sau cùng do ông Erich vẽ thì người ta có thể nghĩ rằng Tina và Beth đã chết".

Trên màn hình lúc này là cận ảnh của bức tranh cuối cùng của Erich. Trước mắt Jenni là những con búp bê mềm nhũn và hình ảnh của chính nàng đang nhìn sững trong khi Erich đang tươi cười, quan sát cảnh tượng này sau bức màn được vén ra từ ô cửa sổ.

Đứng vụt dậy để tắt TV, Mark nói:

- Tôi đã nói với ông cảnh sát trưởng rồi, đừng để cho các nhà báo chụp hình bên trong căn nhà gỗ.

Rooney cũng đứng vụt dậy cùng lúc với Mark.

Bà ta hét lên:

- Theo lẽ các ông phải đưa cho tôi xem bức tranh đó mới phải, bộ các ông không biết gì sao, những bức màn cửa...Màn cửa màu xanh!

Nghe Rooney nhắc đến những bức màn, Jenni chực hiểu ra điều đang làm nàng bứt rứt. Trong số những mảnh vải Rooney bày ra trên mặt bàn nhà bếp, có mảnh vải màu xanh đậm trông giống màu màn cửa vừa thấy rõ trên bức tranh của Erich.

Mọi người đều hét lên:

- Rooney, vậy Erich nhốt các cháu ở đâu? Ở đâu?

Nhận thức được cái tin quan trọng mà mình đang nắm giữ. Rooney kéo tay áo của Mark, hét toáng lên trong cơn kích động.

- Mark, anh đã biết chỗ ấy mà, khu nhà mát của bố anh, trên cái đảo nhỏ, ở đó những phòng dành cho khách không có màn nên Erich đã nói là phòng sáng quá, vì thế, tôi đã đưa những màn cửa màu xanh này cho anh ta, cách đây tám năm.

Jenni thốt lên:

- Mark, có thể nào hai đứa bé đang bị nhốt ở đó?

- Rất có thể. Hơn một năm nay, bố và tôi không đến nơi đó. Erich có chìa khóa riêng để vào.

- Nhà mát đó ở đâu thế?

- Nó ở...trong vùng Duluth, trên một hòn đảo nhỏ. Rất có thể hai đứa bé đang ở đây, chỉ có điều là...

- Điều gì? - Jenni hỏi và nghe tiếng tuyết đang quất mạnh ở ô cửa kính.

Clyde lớn tiếng nói lên điều đang làm mọi người lo sợ.

- Chỉ là không có lò sưởi. Nơi đó không lò sưởi và lúc này hai đứa bé đang bị bỏ mặc.

Mark chụp vội máy điện thoại.

o O o

Nửa tiếng đồng hồ sau, ông cảnh sát trưởng quận Hathaway gọi điện đến nhà Jenni và cho biết đã tìm thấy hai đứa bé.

Mừng rỡ, Jenni nghe Mark hỏi: "Chúng có bình an vô sự không?" Nàng đành lấy ống nghe từ tay Mark và nghe ông cảnh sát trưởng nói: "Ồ, may quá chúng tôi đến kịp lúc, Erich đã hăm dọa sẽ phạt các cháu nếu bước ra khỏi nhà. Nhưng vì trong nhà quá lạnh và Erich lại đi vắng quá lâu nên cháu lớn đã liều đi ra ngoài. Cháu mở được cánh cửa và dẫn đứa em ra khỏi nhà để tìm mẹ, vì thế chúng tôi đã tìm thấy hai cháu, nếu trễ nửa tiếng hẳn là chúng không thể nào sống sót trong cơn bão này. Hãy chờ cho một lát".

Jenni nghe tiếng chuyển máy và cùng lúc là tiếng của hai đứa bé: "Alô, mẹ!"

Nàng thổn thức trong vòng tay ôm chặt của Mark: "Các con cưng của mẹ. Mẹ yêu các con. Mẹ yêu các con".

LINK Truyện:

Tiếng thét trong đêm

<http://truyenhh.com/doc-truyen/tieng-thet-trong-dem-2925571.html>

LINK Chương này:

Chương 40

<http://truyenhh.com/doc-truyen/tieng-thet-trong-dem-2925571/chuong-40.html>